

Arrest

nr. 233 638 van 6 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 28 juli 2017 België binnen met een Venezolaans paspoort en verzoekt op 17 augustus 2017 om internationale bescherming. Op 30 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 mei 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger afkomstig uit Puerto de Hierro (deelstaat Sucre, Venezuela). De laatste tien jaar voor uw vertrek uit Venezuela woonde u in Bello Campo in de gemeente Chacao (deelstaat Miranda), nabij de hoofdstad Caracas. U bent gescheiden, heeft geen kinderen en werkte voor uw vertrek op de boekhouding van een bouwbedrijf. U nam in 2016 en 2017 in de hoedanigheid van burger deel aan 5 à 10 betogingen gericht tegen de Venezolaanse regering. U ervoer hierbij telkens veel repressie en geweld bij het optreden van de veiligheidsdiensten tegen de demonstranten. Zo bestookten ze jullie met traangas en schoten ze met rubberen kogels waardoor u het telkens op een lopen moest zetten. Ook in de buurt van uw werkplaats moest u, zelfs wanneer u zelf niet deelnam aan de betoging, regelmatig gaan lopen omdat er hardhandig werd opgetreden door de ordediensten tegen demonstranten. De ordediensten vielen ook regelmatig in huizen binnen op zoek naar mensen die tegen de regering ageerden en u leefde constant in angst dat zoiets op een dag ook bij u thuis zou gebeuren. U voelde zich door dit al deze repressie dan ook heel onveilig in Venezuela en besloot te vluchten. Op 27 juli 2017 verliet u Venezuela op legale wijze per vliegtuig in het bezit van uw eigen paspoort en reisde u naar Parijs (Frankrijk), waarna u meteen doorreisde naar België, waar u aankwam op 28 juli 2017 en om internationale bescherming verzocht op 17 augustus 2017. U wenst niet naar Venezuela terug te keren omdat u nog altijd bang bent dat u door uw autoriteiten opgepakt en opgesloten zal worden wegens uw deelname aan enkele betogingen. Daarenboven – zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken – is de algemene situatie in Venezuela zeer delicaat en kan men er moeilijk aan eten en geneesmiddelen geraken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 14 januari 2015; uw vervallen Venezolaans paspoort, uitgereikt op 26 april 2006, waarmee u in 2007 en 2009 als toeriste naar Europa reisde; uw Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 4 januari 2013; een gelegaliseerd bewijs van woonst, uitgereikt op 18 oktober 2016 te Caracas, waarin bevestigd wordt dat u sinds april 2006 in Bello Campo, gemeente Chacao woonde; een kleurenprint van één foto van een betoging waarop u zelf niet te zien bent; en twee gelegaliseerde getuigenissen van kennissen die beamen dat u aan manifestaties van de oppositie (één op 18 mei 2016 en één op 26 juli 2017) heeft deelgenomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts zijn er inzake uw verzoek om internationale bescherming onvoldoende elementen aanwezig die actueel wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u in de loop van 2016 en 2017 – i.e. de periode van de massademonstraties in uw thuisland – 5 à 10 keer deelnam aan betogingen gericht tegen de Venezolaanse regering. U ervoer bij deze betogingen het hardhandig optreden van de ordediensten, die traangas gooiden en schoten met rubberen kogels, en moest het hierdoor telkens op een lopen zetten. U werd evenwel nooit persoonlijk bedreigd. Sindsdien had u voortdurend angst voor een inval van de autoriteiten in uw woning en voor arrestatie en opsluiting omdat u had deelgenomen aan betogingen tegen het regime. Uit angst voor de repressie door de Venezolaanse overheid besloot u uw land te ontvluchten en meent u actueel nog steeds niet terug te kunnen keren (CGVS p. 4, 15-16, 18-20).

Het Commissariaat-generaal ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan een loutere deelname aan een

betoging of het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een systematische vervolging om politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In uw geval blijkt dat u bij uw deelname aan een aantal betogingen in 2016 en 2017 telkens als gewoon burger present was, dat u nooit een bijzondere functie had, dat u nooit gearresteerd werd, dat u wel gezien werd tijdens de manifestaties door de ordediensten/autoriteiten, maar dat u ervan uit gaat dat men de namen van de demonstranten niet kent, en dat u nooit andere problemen kende met uw autoriteiten naar aanleiding van uw deelname aan betogingen louter dan de gewelddadige bejegening tijdens de demonstraties zelf die alle demonstranten te beurt viel (CGVS p. 15-16). U maakte expliciet kenbaar dat u over geen enkele concrete indicatie beschikt dat de Venezolaanse autoriteiten uw gegevens als deelnemer zouden hebben (CGVS p. 19). Gezien dit alles heeft u niet aannemelijk gemaakt actueel bij een terugkeer naar uw land van herkomst individueel geïsoleerd te zullen worden door uw nationale autoriteiten op grond van uw deelname als gewone burger aan een aantal antiregimedemonstraties in de periode 2016-2017, en kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

U verwees tevens meermaals naar de algemene onveilige situatie in de wijken waar u woonde en werkte tijdens demonstraties waar u zelf niet aan deelnam, maar waar u passeerde toen u naar uw werk ging of er van terugkwam, en waardoor u het ook op een lopen moest zetten uit angst dat u neergeschoten of opgepakt zou worden (CGVS p. 4, 16, 19). In dit verband kan worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet gaat dit dan over een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Vooreerst moet hier worden vastgesteld dat er sinds juli 2017 een einde kwam aan de massademonstraties waar u het over had. Verder blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot wierp u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog op dat de algemene situatie in Venezuela heel delicaat is: het is moeilijk om er aan eten of geneesmiddelen te geraken (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 28 augustus 2017).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het Commissariaat-generaal benadrukt in dit verband dat het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk op artikel 3 EVRM uit te maken (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak gestaaft moeten worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het Commissariaat-generaal voorts op dat het EHRM reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM is. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard

gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U heeft in Venezuela steeds gewerkt, en dit tot aan uw vertrek; u bezit een eigen appartement dat u op het moment van het onderhoud op het Commissariaat-generaal nog steeds aan het afbetalen was, ofschoon u naar eigen zeggen voldoende geld had om de rest van de lening volledig in één keer af te lossen; u ontving in 2016 een geldsom uit de verkoop van de woning van uw vader; mits het gebruik van enkele kredietkaarten slaagde u er steeds in uw basiskosten te betalen, waarna u het kredietbedrag beetje bij beetje afbetaalde met uw salaris; u betaalde meerdere honderden dollars voor uw reis uit eigen zak; en u ontving soms financiële hulp van een zus van u, wiens echtgenoot een tandlabo bezit (CGVS p. 7-12). U verklaarde zelf dat u als middenklasse werd beschouwd daar u in de rijkere wijk Bello Campo woonde (CGVS p. 17). Gezien dit alles kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoorten, uw identiteitskaart en het bewijs van woonst staven uw identiteit, nationaliteit en woonplaats, dewelke niet ter discussie staan. De kleurenprint van een foto van een betoging, waar u zelf niet op te zien bent, toont hoogstens het plaatsvinden van deze betoging aan, niets meer. De getuigenissen van kennissen die bevestigen dat u aan manifestaties van de oppositie heeft deelgenomen, kunnen niet als een objectief bewijsstuk worden beschouwd. Hoe dan ook wordt niet meteen getwijfeld aan uw deelname aan enkele betogingen in uw thuisland. Echter wijzigen deze stukken op zich niets aan de bevinding dat u niet aannemelijk gemaakt heeft actueel hierom nog steeds gevisieerd te zullen worden door de Venezolaanse overheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens is verzoekster van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

Verzoekster zet uiteen dat er volgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet een grondige analyse dient te worden uitgevoerd van de relevante informatie die zij heeft voorgelegd, rekening houdend met haar specifieke profiel. Volgens verzoekster is dit *in casu* niet correct gedaan. Zij meent dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft begaan door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie te weerhouden en de relevante feiten gedeeltelijk te analyseren.

Vervolgens gaat verzoekster in op de motieven van de bestreden beslissing. Waar de commissaris-generaal onder verwijzing naar informatie in het administratief dossier stelt dat aanhangers van een oppositiepartij of deelnemers aan demonstraties tegen de regering niet systematisch worden vervolgd, laat verzoekster gelden dat haar verklaringen worden bevestigd door verschillende objectieve en openbare bronnen, waaruit zij citeert. Zij merkt verder op dat uit de informatie waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst duidelijk blijkt dat sommige minderjarigen gearresteerd werden omdat ze alleen maar naar een demonstratie hadden gekeken en dat er sprake is van verschillende buitengerechtelijke executies van mensen die op een of andere manier aan demonstraties hebben deelgenomen.

Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar beroep verschillende persartikels met betrekking tot huiszoekingen die in haar buurt hebben plaatsgevonden (stukken 7, 8 en 9), alsook twee getuigenissen van de gebeurtenissen tijdens demonstraties (stukken 10 en 11). Tevens wijst verzoekster op wat UNHCR stelt in zijn *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update 1”* van mei 2019.

Wat de algemene situatie in Venezuela betreft, laat verzoekster gelden dat uit de informatie in het administratief dossier duidelijk blijkt dat de socio-economische en politieke situatie in Venezuela onmenselijk en vernederend is. Zij merkt op dat hyperinflatie ernstige gevolgen heeft voor het vermogen om toegang te krijgen tot voedsel, geneesmiddelen en andere basisgoederen. De commissaris-generaal heeft volgens verzoekster bovendien geen rekening gehouden met haar bijzonder kwetsbaar profiel. Verzoekster licht toe dat zij een vrouw is die tegen de huidige regering is en vele malen deelgenomen heeft aan demonstraties tegen de regering. Zij stelt dat zij nog meer getroffen zal worden door de voedselcrisis als zij terugkeert naar Venezuela. Naast de informatie in het administratief dossier blijkt volgens verzoekster ook uit de informatie die zij voegt (stukken 3, 5 en 13) dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela niet in staat zal zijn om in haar primaire behoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Verzoekster wijst er verder op dat Venezuela een van de meest gewelddadige staten is. Onder verwijzing naar de COI Focus *“Venezuela. Situation sécuritaire”* van 4 april 2019, waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing, betoogt verzoekster dat zij in haar land van herkomst het risico loopt slachtoffer te worden van mishandeling.

Voorts is verzoekster van mening dat zij zich in geval van terugkeer naar Venezuela wel degelijk in een situatie van extreme materiële ontbering zal bevinden. Zij licht dit als volgt toe:

“Inderdaad werd Mevrouw R. M. (...) ontslagen (stuk 14). Als gevolg daarvan heeft het geen enkele bron van inkomsten meer. Ze heeft nog maar drie zussen over, zussen die niet meer werken (CGVS, p. 10). Voor haar appartement betaalt ze minder dan een euro per maand. Dit is dus geenszins een teken van rijkdom. De 300 dollars die verzoekster uit het huis van haar vader heeft ontvangen (CGVS, p. 10), worden al lang gebruikt en zijn ook geen teken van rijkdom. Bovendien gaf ze al haar geld uit aan de vlucht voor Venezuela (1300 euros of dollars) omdat het de enige manier was om haar leven te redden. Ten slotte verklaarde Mevrouw R. M. (...) dat ze tot de 'middenklasse' wordt gerekend (CGVS, p. 17), begrippen die in het licht van de economische situatie in perspectief moeten worden geplaatst. Bovendien verslechtert de financiële situatie zeer snel in Venezuela: «(...)» (Roads and kingdoms, «Getting food to you fridge is a full-time job in Venezuela», 13 november 2018 (stuk 14 in het administratief dossier)).”

Verzoekster verwijst andermaal naar voormelde *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update 1”* van UNHCR van mei 2019, waarin gelezen kan worden dat personen uit Venezuela die geen vluchtelingen blijken te zijn in de zin van het Verdrag van Genève voor subsidiaire bescherming in aanmerking kunnen komen onder artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn

(herschikt) indien er zwaarwegende gronden zijn om te geloven dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in Venezuela.

Verzoekster besluit dat gezien de algemene situatie in Venezuela en haar persoonlijke situatie moet worden geconcludeerd dat zij *“zich in geval van terugkeer naar Venezuela in ernstige humanitaire omstandigheden van sociaal-economische behandelingen van uitzonderlijke aard zal bevinden.”*

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport *“Venezuela – Events of 2018”* van Human Rights Watch (stuk 3);
- het document *“Oral update on the situation of human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela – Statement by UN High Commissioner for Human Rights Michelle Bachelet – 40th session of the Human Rights Council”* van OHCHR van 20 maart 2019 (stuk 5);
- drie persberichten in het Spaans, met Franse vertaling (stukken 7-9);
- twee getuigenissen in het Spaans, met Franse vertaling (stukken 10 en 11);
- het document *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update 1”* van UNHCR van mei 2019 (stuk 12);
- een uittreksel uit het rapport *“Venezuela : accès aux médicaments pour le traitement du VIH”* van OSAR van 16 juli 2018 (stuk 13);
- een bewijs van het ontslag van verzoekster, met Franse vertaling (stuk 14).

2.2.2. Op 10 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij zij de COI Focus *“Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019 voegt en refereert aan de COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019, de COI Focus *“Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, het rapport *“Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report”* van IACHR van december 2017, p. 1, 6-26 en 84-133, het rapport *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van OHCHR van juni 2018 en het rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van OHCHR van juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is

de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij haar land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor repressie vanwege de Venezolaanse regering. Zij verklaart dat zij in 2016 en 2017 als burger heeft deelgenomen aan vijf à tien betogingen tegen de Venezolaanse regering. Daarbij zou zij telkens veel repressie en geweld hebben ervaren bij het optreden van de veiligheidsdiensten tegen de demonstranten. Verzoekster stelt dat demonstranten beschoten werden met traangas en rubberen kogels en dat zij het telkens op een lopen moest zetten. Verzoekster verklaart verder dat zij ook in de buurt van haar werkplaats regelmatig moest gaan lopen, zelfs wanneer zij zelf niet deelnam aan betogingen aldaar, omdat er hardhandig werd opgetreden door de ordediensten tegen demonstranten. De ordediensten zouden ook regelmatig huizen zijn binnengevallen op zoek naar mensen die tegen de regering ageerden en verzoekster stelt dat zij voortdurend in angst leefde dat zoiets op een dag ook bij haar thuis zou gebeuren. Verzoekster verklaart dat zij zich omwille van deze repressie heel onveilig voelde in Venezuela en daarom op 27 juli 2017 besloot het land te ontvluchten.

De Raad is van oordeel dat verzoekster onvoldoende aannemelijk maakt dat zij omwille van deze vluchtmotieven actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van haar land van herkomst.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster doorheen de procedure geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de redenen waarom zij haar land van herkomst verlaten heeft. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) gevraagd naar haar vrees bij terugkeer, antwoordde verzoekster dat zij gevlucht is omwille van de algemene situatie in haar land. Gevraagd deze vrees toe te lichten en een overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot haar vertrek uit Venezuela, wees verzoekster enerzijds op het feit dat zij in een buurt woonde waar vaak betogingen plaatsvonden die door de politie hardhandig de kop werden ingedrukt en vermeldde zij anderzijds de zeer delicate situatie in haar land wat betreft de beschikbaarheid van eten en geneesmiddelen. Verzoekster bevestigde uitdrukkelijk dat zij in Venezuela geen persoonlijke problemen kende (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, vragenlijst, vragen 3.4 en 3.5). Aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geeft verzoekster aan dat zij niet alle redenen van haar vertrek heeft kunnen aanhalen bij de DVZ omdat zij nerveus was. Verzoekster licht toe dat zij zelf het slachtoffer is geweest van repressie door de autoriteiten, zowel bij manifestaties waaraan zij deelnam als bij manifestaties in de buurt van haar woon- of werkplaats waarvoor zij zich uit de voeten moest maken. Zij stelt dat zij vreesde dat de autoriteiten haar zouden arresteren of doden omwille van haar deelname aan anti-regeringsmanifestaties in haar wijk. Geconfronteerd met het feit dat zij bij de DVZ nochtans duidelijk had aangegeven dat zij zelf geen problemen heeft gekend, beweert verzoekster dat de tolk verkeerd begrepen had dat zij het over de algemene situatie in haar land had en dat zij de tolk tevergeefs heeft proberen duidelijk te maken dat het niet dat was wat zij probeerde uit te leggen. Haar erop gewezen dat zij als reden voor het niet vermelden van haar persoonlijke problemen bij de DVZ eerst aanhaalt dat zij niet alles heeft kunnen uitleggen omdat zij nerveus was om vervolgens, na confrontatie met haar eerdere verklaringen, te beweren dat zij haar problemen wel heeft uitgelegd maar dat de tolk haar niet juist begrepen heeft, oppert verzoekster dat zij misschien zelf niet duidelijk is geweest omdat zij nerveus was (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Het hoeft geen betoog dat dermate wisselende verklaringen omtrent de reden waarom zij bij de DVZ heeft nagelaten een essentieel element van haar relaas te vermelden verzoeksters geloofwaardigheid over dit aspect fundamenteel ondermijnt. Bovendien bevestigt verzoekster op het CGVS dat haar verklaringen aan het einde van haar interview bij de DVZ aan haar werden voorgelezen en dat alles overeenkwam met wat zij had verklaard (*ibid.*, p. 5). Dat nervositeit verzoekster ervan weerhouden zou hebben om op de DVZ volledige en correcte verklaringen af te leggen over de redenen van haar vertrek uit Venezuela kan dan ook niet worden aangenomen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).

Verder kan uit haar verklaringen niet blijken dat verzoekster actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève omwille van vroegere confrontaties met de ordediensten tijdens demonstraties waaraan zij zou hebben deelgenomen. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde dat u in de loop van 2016 en 2017 – i.e. de periode van de massademonstraties in uw thuisland – 5 à 10 keer deelnam aan betogingen gericht tegen de Venezolaanse regering. U ervoer bij deze betogingen het hardhandig optreden van de ordediensten, die traangas gooiden en schoten met rubberen kogels, en moest het hierdoor telkens op een lopen zetten. U werd evenwel nooit persoonlijk bedreigd. Sindsdien had u voortdurend angst voor een inval van de autoriteiten in uw woning en voor arrestatie en opsluiting omdat u had deelgenomen aan betogingen tegen het regime. Uit angst voor de repressie door de Venezolaanse overheid besloot u uw land te ontvluchten en meent u actueel nog steeds niet terug te kunnen keren (CGVS p. 4, 15-16, 18-20).

Het Commissariaat-generaal ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan een loutere deelname aan een betoging of het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een systematische vervolging om politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In uw geval blijkt dat u bij uw deelname aan een aantal betogingen in 2016 en 2017 telkens als gewoon burger present was, dat u nooit een bijzondere functie had, dat u nooit gearresteerd werd, dat u wel gezien werd tijdens de manifestaties door de ordediensten/autoriteiten, maar dat u ervan uit gaat dat men de namen van de demonstranten niet kent, en dat u nooit andere problemen kende met uw autoriteiten naar aanleiding van uw deelname aan betogingen louter dan de gewelddadige bejegening tijdens de demonstraties zelf die alle demonstranten te beurt viel (CGVS p. 15-16). U maakte expliciet kenbaar dat u over geen enkele concrete indicatie beschikt dat de Venezolaanse autoriteiten uw gegevens als deelnemer zouden hebben (CGVS p. 19). Gezien dit alles heeft u niet aannemelijk gemaakt actueel bij een terugkeer naar uw land van herkomst individueel gevisieerd te zullen worden door uw nationale autoriteiten op grond van uw deelname als gewone burger aan een aantal antiregimedemonstraties in de periode 2016-2017, en kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend."

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging en het aanhalen van informatie over de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoekster voert aan dat haar verklaringen worden bevestigd door verschillende objectieve en openbare bronnen, maar brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat zij het risico loopt om bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk te worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar vroegere deelnames aan anti-regeringsprotesten. De algemene veiligheidsinformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat sommige minderjarigen begin 2019 werden gearresteerd omdat ze alleen maar naar een demonstratie hadden gekeken en dat mensen die hadden deelgenomen aan demonstraties buitengerechtelijk zijn geëxecuteerd, heeft geen

betrekking op verzoeksters persoon en is bijgevolg niet dienstig. Het weze herhaald dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nooit werd gearresteerd en dat de autoriteiten haar buiten de context van de demonstraties niet lastigvielen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoekster verklaarde verder dat haar persoonlijke gegevens in een databank van de overheid zitten, maar bevestigde dat zij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat de overheid van haar participatie aan de demonstraties op de hoogte is (*ibid.*, p. 19). Het feit dat verzoekster Venezuela op 27 juli 2017 op legale wijze heeft kunnen verlaten in het bezit van haar paspoort zet de these dat zij niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten is gekomen naar aanleiding van haar deelname aan manifestaties kracht bij (adm. doss., stuk 11, verklaring DVZ, nr. 31, en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Verzoekster legt geen documenten voor die de bovenstaande appreciatie van haar vluchtmotieven in een ander daglicht kunnen stellen. Wat betreft de documenten die verzoekster tijdens de administratieve procedure heeft voorgelegd (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

"Uw paspoorten, uw identiteitskaart en het bewijs van woonst staven uw identiteit, nationaliteit en woonplaats, dewelke niet ter discussie staan. De kleurenprint van een foto van een betoging, waar u zelf niet op te zien bent, toont hoogstens het plaatsvinden van deze betoging aan, niets meer. De getuigenissen van kennissen die bevestigen dat u aan manifestaties van de oppositie heeft deelgenomen, kunnen niet als een objectief bewijsstuk worden beschouwd. Hoe dan ook wordt niet meteen getwijfeld aan uw deelname aan enkele betogingen in uw thuisland. Echter wijzigen deze stukken op zich niets aan de bevinding dat u niet aannemelijk gemaakt heeft actueel hierom nog steeds gevisieerd te zullen worden door de Venezolaanse overheid."

De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde persartikels die handelen over huiszoekingen die hebben plaatsgevonden in haar buurt hebben geen betrekking op haar persoon en zijn dan ook niet dienstig ter staving van haar voorgehouden vrees (stukkenbundel verzoekster, stukken 7-9). De twee getuigenissen over wat verzoekster heeft meegemaakt tijdens demonstraties betreffen verklaringen van kennissen en kunnen derhalve niet als objectief bewijs in aanmerking worden genomen. Bovendien bevatten deze getuigenissen geen enkel element waaruit kan blijken dat verzoekster actueel gevisieerd wordt door de Venezolaanse overheid (stukkenbundel verzoekster, stukken 10 en 11).

Waar verzoekster stelt dat volgens UNHCR de meerderheid van de Venezolaanse staatsburgers of staatlozen met gewoonlijke verblijfplaats in Venezuela nood hebben aan internationale bescherming onder de criteria vervat in de Verklaring van Cartagena op basis van bedreigingen van hun leven, veiligheid of vrijheid als gevolg van de gebeurtenissen die de publieke orde in Venezuela thans ernstig verstoren, merkt de Raad op dat hij enkel bevoegd is om na te gaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling onder het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op haar beweerde vrees voor repressie vanwege de Venezolaanse overheid, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela door de Venezolaanse autoriteiten zal worden gevisieerd.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan zij refereert in haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en deze waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision* (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling loopt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“U heeft in Venezuela steeds gewerkt, en dit tot aan uw vertrek; u bezit een eigen appartement dat u op het moment van het onderhoud op het Commissariaat-generaal nog steeds aan het afbetalen was, ofschoon u naar eigen zeggen voldoende geld had om de rest van de lening volledig in één keer af te lossen; u ontving in 2016 een geldsom uit de verkoop van de woning van uw vader; mits het gebruik van enkele kredietkaarten slaagde u er steeds in uw basiskosten te betalen, waarna u het kredietbedrag beetje bij beetje afbetaalde met uw salaris; u betaalde meerdere honderden dollars voor uw reis uit eigen zak; en u ontving soms financiële hulp van een zus van u, wiens echtgenoot een tandlabo bezit (CGVS p. 7-12). U verklaarde zelf dat u als middenklasse werd beschouwd daar u in de rijkere wijk Bello Campo woonde (CGVS p. 17). Gezien dit alles kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat zij ontslagen is – zij voegt een kopie van haar ontslagbrief bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stuk 14) – en dat zij bijgevolg geen enkele bron van inkomsten meer heeft. De Raad stelt vast dat verzoekster blijkens haar ontslagbrief op 15 september 2016 is ontslagen bij het bedrijf waar zij het laatst zou hebben gewerkt (adm. doss., stuk 11, verklaring DVZ, nr. 12). Nochtans heeft verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud niet vermeld dat zij gedurende de laatste tien maanden voor haar vertrek uit Venezuela geen werk en inkomen had (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoekster, die een universitair diploma boekhouden behaalde en vele jaren werkervaring heeft bij verschillende bedrijven of organisaties, bij terugkeer naar Venezuela niet opnieuw aan de slag zou kunnen. Verzoekster wijst er verder op dat haar drie zussen niet meer werken, doch uit haar verklaringen blijkt niet dat zij ongewild werkloos zijn of financiële problemen hebben. Verzoeksters zus M. zou een diploma hoger technisch onderwijs hebben maar als taxichauffeur werken omdat dit meer opbrengt dan een job die aansluit bij haar diploma. Verzoeksters zus D. zou eveneens een diploma hoger technisch onderwijs hebben, maar kunnen leven van het loon van haar echtgenoot, die fotograaf is. Verzoeksters zus I. is van opleiding grafisch ontwerpster, maar is volgens verzoekster momenteel niet aan het werk en verricht af en toe administratieve taken in het tandlabo van haar man. Dat ook zij geen financiële problemen kent, mag blijken uit het feit dat zij verzoekster financieel kon steunen indien nodig (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-13). Waar verzoekster aanvoert dat de afbetalingssom voor haar appartement minder dan één euro per maand bedraagt, dat het geld dat zij verkregen heeft uit de verkoop van haar vaders huis al lang op is en dat zij al haar geld heeft uitgegeven aan haar vlucht uit Venezuela, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij op geen enkele wijze staft. De Raad merkt overigens op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij, behalve de rekening waar genoeg geld op staat om haar appartement in één keer af te betalen, nog rekeningen heeft bij twee andere banken in Venezuela (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en 14). Door erop te wijzen dat zij weliswaar tot de ‘middenklasse’ behoort, doch dat dit begrip in het licht van de economische situatie in perspectief moet worden geplaatst, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat zij als gevolg van de huidige socio-economische situatie in Venezuela persoonlijk in een toestand van verregaande materiële ontbering dreigt terecht te komen waardoor zij niet in staat zal zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Voor het overige verwijst verzoekster slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke situatie.

In de mate dat verzoekster verwijst naar haar profiel van vrouw die tegen de huidige Venezolaanse regering is en er ook meermaals tegen heeft gedemonstreerd, en stelt dat zij nog meer getroffen zal worden door de voedselcrisis, herhaalt de Raad dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela individueel zal worden gevisieerd door de autoriteiten op grond van haar antipathie voor de regering en haar deelname als gewone burger aan een aantal anti-regeringsdemonstraties in de periode 2016-2017.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een manifeste appreciatiefout wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.3.6. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN